

ZVÍŘECÍ HRDINOVÉ NA TITANIKU

KATRINA CHARMANOVÁ

FRAGMENT

Zvířecí hrdinové

Na Titaniku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Katrina Charmanová

Zvířecí hrdinové: Na Titaniku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**ZVÍŘECI
HRDINOVÉ**
NA TITANIKU

ZVÍŘECÍ HRDINOVÉ NA TITANIKU

Katrina Charmanová

FRAGMENT

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, lokacemi, osobami, ať zesnulými, či živými, je zcela náhodná.

Copyright © 2018 by Katrina Charman
Interior art © 2018 by Owen Richardson
Cover art copyright © 2018 by Owen Richardson. Cover design by Nicole Brown.
Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Vendula Davidová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4160-5
ISBN e-knihy 978-80-253-4228-2 (1. zveřejnění, 2019)

*Pro Maddie, Piper a Riley.
A také pro Gemmu, za všechno.*

A series of stylized, light gray paw prints arranged in a loose, descending arc from the top center towards the right side of the page.

Kapitola 1 MUTT

Úterý, 9. dubna 1912

Děšť zlehka dopadal na Muttovu drsnou, matnou, hnědou srst. Byl to ten typ deště, který byste z pohodlí domova sotva postřehli, jen takové lehké mžení ve větru. Když jste ale neměli na výběr a museli jste zůstat venku, promokli jste na kost, skoro jako by to byl opravdový liják.

Mutt se rozhlížel po malé zahradě, jestli nenajde nějaký přístřešek. Byl tam malý zeleninový záhonek, kde rostly brambory, mrkve a ředkvičky, a dřevěná kůlna přistavěná k zadní části domu. Tu však pán nechával zamčenou. Mutt kýchl. Tlapkami si přikryl obličej, ale déšť mu nepřestával téct do očí, ať dělal, co dělal. *Kap, kap, kap.*

Nesnášel být mokrý.

Ještě více ale nesnášel, když byl v maléru. Pán ho před několika hodinami nacytal, jak vyhrabává ředkvičky. Pořádně mu vynadal a pak ho přivázal k rozviklanému plotu v zahradě. Pán byl rybář a věděl lépe než kdokoli jiný, jak uvázat pevný uzel.

Mutt se znovu pokusil osvobodit ze sevření toho starého roztřepeného lana, které smrdělo jako mořské řasy a makrely. I přes všechno škubání, ohlodávání a kroucení nechtěl uzel povolit. Tou dobou už se začalo stmívat. Zuby ho bolely a krk mu tepal bolestivým žárem tam, kde ho dřelo lano. Nejhorší na tom bylo, že když byl pán nazlobený na Mutta, bude nazlobený i na Alici.

Neměl žádnou šanci na útěk.

Kručelo mu v žaludku. Lehce zakňučel, aby na sebe upozornil, v případě, že by pán zapomněl, že je stále venku. V tlumeném světle lampy viděl uvnitř domu stín pánovy postavy, ale ke dveřím nikdo nepřišel. Zachytil vůni něčeho lahodného a znovu mu zakručelo v žaludku. Možná zapálili oheň v krbu, říkal si. Byla docela zima, i přesto, že už byl začátek dubna a všude ve vesnici všechno kvetlo.

Děšť konečně ustal a dveře se náhle prudce otevřely dokořán. Následoval hlasitý výkřik.

„Alice!“

Alice vyběhla ven, její ohnivě rudé vlasy za ní vlály, jak běžela zahradou a bosýma nohama šlapala do louží. Vrhla se k Muttovi a zabořila obličej do jeho kožichu, bez ohledu na to, že byl špinavý, mokrý a smrděl. Přitulil se k ní a v její blízkosti pocítil příjemné teplo. Není nic lepšího na světě než být s Alicí, pomyslel si. Očichal jí ruce a olízl je, zvědavý, jestli mu přinesla něco k jídlu, ale nic v nich nebylo.

„Alice! Vrať se okamžitě zpátky,“ zaburácel pán ode dveří.

Mutt strnul, přitiskl uši k hlavě, stáhl ocas mezi nohy a ucouvl. Alice ho mačkala silněji, než ho obepínalo lano kolem krku.

„Já ho neopustím!“ naříkala a tiskla Muttu k sobě.

Pán hlasitě zabručel, nazul si boty a rázoval směrem k nim. Mutt riskl rychlý pohled do jeho tváře, ale místo obvyklého zamračeného výrazu viděl, že pán vypadá spíš smutně.

„Alice,“ řekl znovu a jeho drsný hlas zněl nyní tišeji. „Nemůžeme ho vzít s sebou.“

„Proč ne?“ zeptala se Alice tlumeně. Tvář měla stále zabořenou do Muttovy přerostlé srsti.

„Protože nemůžeme. Psi nesmějí na velké parníky,“ odpověděl pán. Přidřepł si vedle Alice.

Mutt nastražil uši. Alice často doprovázela svého otce na jeho malé plachetnici, ale na parníku nikdy nepluli. Byly to ty největší ze všech lodí... Něco jako plující vesnice. Hlavu naklonil stranou a v žaludku začal cítit nepříjemný pocit, který neměl nic společného s hladem; lidé jezdili parníkem, jen když se potřebovali dostat někam hodně daleko.

Pán položil Alici na rameno ruku plnou mozolů, jenže ona ho odstrčila.

„Jiní lidé si ale psy na loď berou!“ plakala a otírala si slzy rukávem od pyžama. Mutt jí začal lízat tvář, pán se však na něj přísně podíval, a tak s tím přestal.

„Mary Parkerová mi to řekla,“ pokračovala. „Její bratranec Alfie pracuje v loděnici a viděl spoustu lidí, kteří si na velké lodě berou zvířata. Nejen psy, ale i kuřata, prasata, a dokonce i barevné ptáky v klecích.“

Pán si promnul obličej a povzdechl: „Jenže to nejsou lidé jako my.“

Z bundy vytáhl složený kus papíru a rozložil ho. Ve tmě bylo těžké něco přechíst, ale Mutt si všiml, že nahoře je vykreslená červená vlajka s bílou hvězdou uprostřed.

„My jsme v mezipalubí,“ řekl. „Ve třetí třídě. Máme štěstí, že vůbec nechají chudé lidi, jako jsme my, cestovat na tak parádní lodi, natož abychom si s sebou brali starého podvraťáka.“ Podíval se na Mutta a zlehka se zasmál. „Kromě toho, on je strachem bez sebe, jen když musí vlézt na moji starou loďku, natož aby nastoupil na největší loď světa.“ Mutt na protest štknul, ale pán mu nevěnoval pozornost.

„To není jeho chyba, že nemá rád vodu,“ řekla Alice a soucitně mu dala pusku na hlavu. Podívala se na papír, který držel její otec v ruce, a zvědavě se zeptala: „Je to *opravdu* ta největší loď na světě?“

Pán přikývl. „Jen si to představ, Alice. Bude to pro nás šance na nový život... nový svět. A dostaneme se tam tou nejluxusnější lodí, která kdy byla postavena.“

Alice se naklonila, aby se podívala na lístek. „*Titanic*,“ zašeptala.

Mutt zakňučel, když se od něj odklonila. Snažil se vymanit ze sevření lana, ale s každým zaškubnutím se mu zařezávalo víc do krku. Když už ho provaz nesnesitelně táhl, zkusil to jinak. Začal hrabat vlhkou půdu, aby uvolnil kůl plotu, na němž lano drželo. Nenechá Alici odejít bez něj. To prostě nemůže dopustit.

„Mutte, vždyť si ublížíš!“ vzlykala Alice. Lehce mu povolila provaz kolem krku a hladila ho po hlavě. Poškrábala ho na jeho oblíbeném místě pod bradou, až se nakonec uklidnil. Samozřejmě, že by nedovolila pánovi, aby ho nechali tady. Najde způsob, jak svého otce přesvědčit, vždycky se jí to nakonec povede. Mutt koneckonců patřil Alici a Alice patřila Muttovi. Tak tomu vždycky bylo.

„On cítí, že je něco špatně,“ oznámila Alice otci a oči měla znovu plné slz. „Nemůžeme ho alespoň vzít dovnitř? Je úplně promočený.“

Pán se na Mutta podíval. „Pro teď bude lepší, když zůstane venku,“ řekl.

Alice si položila tvář na Mutta a on ji zase olízl. Chutnala jako mořská sůl a ostružiny. „Ale on je můj nejlepší přítel,“ podotkla potichu. „Mamka by mi to dovolila.“

Pokud ji pán slyšel, nedal to na sobě znát. Všichni tři seděli potichu vedle sebe. V dálce bylo slyšet racky a ozvěnu mlhové sirény.

„Mamka by chtěla, abychom využili tuhle příležitost,“ prohlásil nakonec pán. „Teď pojď, než se nastyďneš.“

„Kdo se o Mutta postará?“ zeptala se Alice.

„Ráno se tu pro něj staví Peter Craggs,“ řekl. „Už je to domluvené.“

„Peter Craggs!“ vyjekla Alice. „Mutt ho nesnáší a Peter Craggs nesnáší Mutta. Sám mi to řekl.“

Mutt souhlasně zavrčel. Ten kluk páchl hůř než rybí vnitřnosti. Minulý týden po něm a po Alici házel kamínky, když se potulovali po pláži. Společně ho pak za to honili celou cestu až k vesnici.

Pán si hlasitě oddechl. „Nikdo jiný si ho nevezme, Alice. Nepatří zrovna k nejposlušnějším psům.“

„Ale tati, *prosím!*“ žadonila Alice. „Mutt je rodina. Mohli bychom ho schovat v kufru... anebo zůstaneme tady... Já nechci do Nového světa. Prosím, tati!“

„Hodili by ho přes palubu, kdyby ho našli, a nás by poslali zpátky domů.“ Pán kroutil odmítavě hlavou. „Loď odplouvá zítra v poledne. S námi na palubě.“

Alice si přitáhla Mutta co nejvíc k sobě a vzlykala tak hlasitě, že mu vibrovalo celé tělo.

Mutt zakňučel. Jeho vlastní nářek přehlušil dívčin pláč, až ho nakonec ani neslyšel. Vyl stále hlasitěji, až ho pán musel okřiknout, aby ztichl, než si přijde stěžovat paní Waltonová. Mutt však naříkal ještě víc, když pán popadl Alici a táhl ji směrem ke dveřím.

Nechali ho samotného na provlhlé, studené zahradě, přivázaného k rozviklanému plotu.

Kapitola 2 **MUTT**

Středa, 10. dubna 1912

Mutt žil u moře celý svůj život, anebo alespoň co si pamatoval. Když bylo teplo a slunečno, procházeli se s Alicí po pláži v Southamptonu. Vždycky si dával pozor, aby nebyl příliš blízko vody, když prohledávali haraburdí, které vyplavilo moře. Jeden z nejlepších Aliciných úlovků byl samotný Mutt, kterého našla na pláži jako štěňátko, zamotané do starých rybářských sítí a schoulené pod chaluhami.

Jednou našli houpací křeslo, které sice bylo vcelku, ale potřebovalo pořádně vydrhnout. Alici se povedlo dotáhnout ho přes oblázkovou pláž až domů. Její matka odhadovala, že pocházelo z vraku pirátské lodi a pravděpodobně patřilo samotnému kapitánovi. Pán pohrdavě

odsekl, že správného piráta by asi těžko našli, jak se houpe ve starém, špinavém křesle.

Alicina matka si ale chtěla křeslo nechat, a tak ho pomohla dceři vyčistit, zbrousit a nalakovat. Když byly se vším hotové, vypadalo skoro jako nové. Mnoho večerů pak dívčina matka trávila v houpacím křesle u ohně a vyprávěla různé příběhy. Když onemocněla, pořád tam ráda sedávala, i když pán protestoval. Alice vždy seděla vedle ní a Mutt měl položenou hlavu na jejích nohou. Až jednou zbyli jen tři... a křeslo zůstalo prázdné.

Mutt se prudce vzbudil, zdálo se mu, že slyší Alicino volání. Ale když se podíval k domu, všude bylo ticho. Světlo oranžové slunce zrovna začínalo vycházet. Pán byl obvykle na své bárce už před východem slunce, aby chytil co nejvíc ryb, toto ráno ale na svou loďku nepůjde. Ani dnes, ani žádný jiný den.

Mutt začal hrabat zvlhlou hlínu. Už mu bylo jedno, jestli bude mít mokré tlapky. Zároveň kousal lano. Jazyk mu visel z tlamy, jak těžce oddechoval. Hrabal, jak nejrychleji mohl. Musel se dostat k Alici dřív, než odjede navždy. V návalu nové energie pořádně zatahal a zchátralý kůl začal pomalu povolovat. S nadějí zatáhl ještě

víc, i když už ho provaz páčil do kůže, až nakonec kůl povolil a Mutt se skutálel do louže. Sevřel lano svými zuby a uvolnil jeden konec.

Podařilo se mu osvobodit!

Tlapkami si stahoval z krku provaz, který nakonec sklouzl na zem. Vítězně sebou zatřepal, až bahno létalo na všechny strany. Když přiběhl k domku, začenichal pod dveřmi.

Neslyšel žádné zvuky. Necítil žádnou vůni. Necítil Alici! Žaludek se mu sevřel, jakmile mu došlo, že už jsou nejspíš pryč. Slunce bylo vysoko na obloze a pán říkal, že loď vypluje v poledne. Peter, ten kluk, co si ho měl vyzvednout, tu bude co nevidět. *Musel* se dostat k přístavišti.

Jeho drápy cvakaly o kamínky, když pelášil přes pláž. Za svůj život už viděl přijíždět a odjíždět tolik velkých lodí, že přesně věděl, odkud vyplouvají. Bylo jen potřeba držet se břehu a doběhne k parníku, na kterém je Alice. Namířil si to dál od vody, pak se na chvíli zastavil a letmo se podíval přes řeku na přístav. Lodě odplouvaly z *opačné strany*. Musel by běžet podél řeky až k mostu, aby se tam dostal, což by trvalo nejméně půl dne. Anebo mohl skočit na přívoz nedaleko odtud. To by ale znamenalo, že musí přes vodu.

Přívoz byl nákladní člun vyrobený ze dřeva a poháněný párou. Byl napojený na těžké řetězy, upevněné přes koryto řeky, které ho přitahovaly tam a zpátky, tam a zpátky, tisíckrát denně. Pro Muttu to byla jediná možnost, jak se dostat co nejrychleji na druhou stranu řeky, aniž by musel plavat.

Jakmile se připlížil k okraji vody, přepadl ho strach. Žaludek mu říkal: *Drž se zpátky! Nechoď ani o krok dál!* Ovládl se a roztřesenými tlapkami stoupl na dřevěnou palubu. Přívoz sebou škubl a dal se do pohybu. Rachot řetězů vibroval pod Muttovým nohama, a tak zaryl drápy do paluby a zavřel oči. Snažil se potlačit třas a zklidnit bušící srdce, ale ze všeho nejvíc se snažil nemyslet na cákající vodu a na to, co by se stalo, kdyby do ní spadl.

Po několika trýznivých minutách dopluli na druhý břeh. Hned jak se přívoz zastavil, Mutt vyrazil kupředu, ale nohy měl ještě tak roztřesené, že klopýtl.

Jakmile vystoupil na pevnou zem, zaplavil ho pocit úlevy. Na chvíli se zastavil, aby získal rovnováhu. Naproti němu visel plakát, na kterém rozpoznal stejný obrázek, jako viděl na lístku svého pána, červenou vlajku s bílou hvězdou uprostřed. Pod vlajkou byla vyobrazena obrovská loď a pod ní zářivý nápis „*Loď snů*“.

Mutt běžel na konec ulice. Hluk kolem něj se stále zvětšoval a všude byly davy lidí, vozíků a kočárů s kufry a jinými zavazadly. Zahnul za roh a strnul. Před ním se objevila loď, která byla vyšší než všechny budovy, jež kdy viděl. *Titanic*. Tyčil se vysoko nad ním, se čtyřmi obrovskými komíny krémové barvy, zakončenými černým pruhem, které sahaly až k nebi.

Všude okolo byly davy lidí, někteří nakládali bedny a kufry, jiní se loučili, další si s obdivem prohlíželi největší loď světa. Mutt kličkoval mezi nimi, změtlí nohou, kufrů a všemožných beden, a snažil se zachytit Alicin pach. Na chvilku se mu zdálo, že zahlédl její rudé vlasy, jenže v té tlačenci se mu dívka hned zase ztratila.

„Třetí třída tudy!“ zakřičel hlas přes všechnen rozruch.

Mutt nastražil uši. Pán přece říkal Alici, že pocestuje v třetí třídě!

Následoval hlas až k řadě lidí, na konec dlouhého chodníku. Zástup cestujících vedl od nábřeží až k otevřeným dveřím ve spodní části lodi. Mnoho z nich mělo jen jednu tašku. Někteří neměli žádná zavazadla, pouze kousek papíru v ruce, lístek k novému životu. Byl to zcela jiný svět ve srovnání s ohromným množstvím lodních kufrů a zavazadel pasažérů první třídy.

Vepředu ve frontě stál muž v černé uniformě a klobouku, který u cestujících třetí třídou prováděl kontrolu vlasů, očí a zubů. Jeden po druhém se podrobovali prohlídce a teprve pak mohli nastoupit na palubu. Muttovi to připomnělo chvíle, kdy mu Alice prohledávala kožich, jestli nemá blechy, a zajímalo ho, jestli lidé dělají to samé.

Mutt proklouzl podél řady lidí a byl rád, že nevidí na vodu. Zastavil se a zhluboka se nadechl, zatímco sbíral odvahu vkročit na parník. Opakoval si pořád dokola, že to zvládne. *Dostane se na tu loď. Dostane se na otevřené moře, udělá to.*

Pro Alici.

Přešel by oceán klidně tisíckrát, kdyby to mělo znamenat, že bude se svojí paničkou.

Pokračoval dál, schovaný za robustní dámu s obzvláště širokou a dlouhou sukní, která se kolem ní rozprostírala jako závoj rozkvetlých květín. Mutt přesně kopíroval její pohyby. Držel se za ní, přikrčený k zemi, tak blízko, jak si jen troufal. Když přišla na řadu, ani se neodvážil dýchat.

„Běžte,“ řekl muž.

Mutt vykoukl zpoza sukně právě v tu chvíli, kdy muž v uniformě sáhl do kapsy pro hodinky, takže ho na

vteřinu zahlédl. Muž se zamračil a rukou zatarasil ženě cestu.

„Sem psi nesmí,“ zabručel a pokývl hlavou směrem k Muttovi.

Žena nevěřicně zamrkala a pak pronikavě zaječela, když se na ni Mutt rozpačitě podíval. Vzala kabelku, a dřív než se zmohl na útěk, ho praštila vší silou do hlavy. Potichu zakňučel a vzal nohy na ramena. Utíkal zpátky na chodník a za sebou slyšel ozvěnu jejího jekotu. Na nábreží se rychle schoval mezi žoky, pytle a sudy.

Musel existovat jiný způsob, jak se na loď dostat. Brzy už bude odplouvat, ale on se musí dostat na palubu a najít Alici. Zoufale se podíval kolem sebe. Hlava mu třesla a tělo se mu třásl, když se znovu odvážil vykouknout na chodník. Muž v uniformě byl k němu otočený zády, a tak se Mutt chopil šance. Na obavy, přemýšlení nebo plánování nebyl čas. Nemohl se vzdát. Ne teď, když byl tak blízko. Vyrazil vpřed, prokličkoval mezi nohama dvou lidí, vyhnul se malému chlapci, který se ho snažil chytit za ocas, a řítil se stále dál ke vstupu na loď.

Už jsem skoro tam, už to mám skoro za sebou, pomyslel si, když mu náhle z ničeho nic zatarasil cestu urostlý dělník s obrovským hákem v ruce. Mutt málem

ani nestihl zabrzdít během rychlé otočky zpátky k místu, kde se před chvílí schovával. Tentokrát už si nebyl jistý, jestli má ještě nějakou odvahu, aby se znovu pokusil vklouznout na loď. Vyčerpaně ležel na zemi a zoufale přemýšlel, jakým jiným způsobem se dostane za Alicí.

„To ti úplně nevyšlo, co?“ uchechtl se hlas.

Mutt málem vyskočil z kůže. Otočil se, aby zjistil, komu hlas patří.

„Jestli se chceš dostat na loď, musíš to udělat trochu chytřeji,“ řekl ten neznámý.

„Kdo jsi?“ zaštěkal Mutt.

Do nosu ho udeřil ostrý, palčivý pach, spojený s něčím, co rozeznával – zemitou vůni čerstvě vykopané zeleniny, zabalené v jedné z beden opodál. Pach, který to vše doplňoval, zvedal Muttovi žaludek. Byl to zatuchlý, hnilobný zápach, který si spojoval s nemocí a mrtvými věcmi.

Krasy.

„Tady nahoře,“ ozvalo se.

Mutt vycenil zuby, když se podíval nad sebe a uviděl, jak na něj zírají dvě korálkově černé oči.

„Myslím, že bych ti mohl pomoci,“ řekl krysák.

„Nepotřebuju tvou pomoc,“ zavrčel Mutt.

„Opravdu?“ odpověděla krysa a zvedla obočí. „No, tak když nestojíš o mou radu, zkus to znovu po svém. Uvidíme, jak daleko se dostaneš.“

Mutt se podíval na krysu a zpátky na loď. Statný muž hlídkoval u chodníku a jeho hák hlasitě svištěl vzduchem.

„Měl bys pochopit, že první chyba byla snažit se dostat na loď *s lidmi*,“ vykládala krysa. „Ty nejsi člověk. A pokud nejsi jeden z těch rozmazlených, navoněných mazlíčků tamhle,“ podívala se na Muttu a ohrnula nos, „což *evidentně* nejsi, pak nemáš žádnou šanci.“

„Co o tom může vědět smradlavá krysa,“ vyštěkl Mutt a přikrčil se, když kolem nich procházeli lidé.

„Asi ne moc,“ zachechtal se krysák. „Jenom že na lodích, jako je tahle, jsem byl už asi *stokrát*. Narodil jsem se na pirátské lodi za temné bouřlivé noci někde v Kari-biku. Alespoň tak se můj příběh vypráví. Ale pokud nepotřebuješ moji pomoc...“

Krysa pokrčila rameny, s žuchnutím seskočila z bedny a pelášila směrem k lodi. Byla větší než krysy, které Mutt předtím viděl, a místo ocasu měla načervenalý pahýl.

„Počkej!“ zaštěkal Mutt.

Krysa se pomalu otočila a ukázala na sebe tlapkou. „Mluvíš na mě? Starou, páchnoucí krysu?“

Mutt zarazil vrčení, které už mu bublalo v krku. Tak moc chtěl na krysu skočit a rozcupovat ji na kusy, ale potřeboval se dostat na loď. A pokud mu k tomu měla dopomoci právě ona, nemohl být malicherný.

„Ano, na tebe.“

Krysa se škodolibě usmála. „Pomůžu ti, když mě poprosíš.“

„Prostě mi jen řekni, jak se dostanu na tu loď,“ vyštěkl Mutt.

Krysa přicupitala blíž a naklonila hlavu.

„Jde o tvoji paničku?“

Mutt přikývl. „Ona je na té lodi.“

„Jsi si jistý, že chce, abys ji našel? Kdyby tě konec konců chtěla vzít s sebou, už bys byl na lodi, jako tamhle ten.“

Cukla čenichem směrem k hezky oblečené ženě, která nesla toho nejsměšnějšího psa, jakého kdy Mutt viděl. Měl načechraný bílý kožich a růžovou mašli okolo krku. Mutt nad ním ohrnul nos. Takoví psi dělali jeho druhu špatné jméno.

„Kdyby mohla, tak mě vezme, ale ona je ve třetí třídě. Tam jsou psi zakázáni,“ vysvětlil. Pobíhal sem a tam a byl stále nervóznější, jak nastupovali poslední pasažéři. Vtom

se zarazil, jako by mu hlavou proletěla myšlenka. „Proč mi vlastně chceš pomoci?“

Krysa zamrkala. „Někdy tě možná požádám, abys mi to oplatil.“

Mutt přimhouřil oči, ale už nic nenamítal. „Tak dobře,“ povzdechl a přemýšlel, co by po něm mohla krysa chtít.

Krysa se na Mutta potutelně zazubila. „Jak ti vyhovují malé temné prostory?“

Kapitola 3 CLARA

Středa, 10. dubna 1912

Clara nesnášela, když musela být zavřená v košíku. Bylo to ponižující. Kapitán přece moc dobře věděl, že bude vedle něj v automobilu sedět bez hnutí, aniž by musela být uvězněná.

Řidič na tom ale trval, když je vyzvedával z jejich panství. Nechtěl, aby kočka „znečistila interiér vozu“. A tak kapitán neochotně souhlasil a s omluvným pohledem vložil Claru do proutěného košíku.

„Je tohle opravdu nutné?“ zeptal se řidiče, když byli na cestě k přístavišti, a rukou zajel do košíku, aby pohladil kočku na hlavě.

„Je mi líto, pane,“ odpověděl řidič. „Šéf by mě roztrhl jako hada, kdyby se poškodilo čalounění.“

Clara nad ním ohrnula nos, i když ji nemohl vidět. Na špinavé cestě auto projíždělo hlubokými výmoly a ona stěží potlačovala nutkání vyzvracet sardinky a kozí mléko, které měla k snídani. I když, pomyslela si, alespoň by dala tomu protivnému řidiči co proto.

Nemohla se dočkat, až bude zpátky na lodi, až jí vítr pročeše kožich a až poplují klidným širým oceánem bez neustálého cukání a bouchání, které teď musí snášet na silnici.

„Obávám se, že musím trvat na svém,“ řekl kapitán, když Clara znova zamňoukala. Bez ohledu na řidičovy námitky vytáhl kočku z košíku, položil si ji do klína a začal ji hladit, aby se uklidnila. „Pokud se něco poškodí, zaplatím to,“ prohlásil.

Zdalo se, že to řidiče upokojilo. Clara si vítězoslavně začala olizovat packy a vrněla, jak nejhlasitěji to šlo, aby ho tím dopálila. Kapitán se zachichotal a dal jí pusku na hlavu.

„Ještě nikdy jsem neslyšel o kapitánovi, který by měl kočku,“ podotkl řidič, když dojeli k lodi.

„Je to velice speciální kočka,“ vysvětloval kapitán. „Na mých plavbách mě doprovází už léta. Bez ní bych byl ztracený.“

Z auta vystoupil s Clarou v náručí. Zatímco řidič vynášel věci z auta, Clara se zachvěla vzrušením při pohledu na majestátní loď, která se na několik týdnů stane jejím domovem. Poplují ze Southamptonu do New Yorku a pak zase zpátky. Cestou zastaví v Cherbourgu ve Francii a v irském Queenstownu, aby nabrali a vysadili cestující a poštu.

Kapitán ji na chvíli položil na zem a pozoroval davy lidí. Ona sama ohromeně zírala na obrovskou loď.

Ze všech lodí, na kterých plula, a že jich nebylo málo, byl *Titanic* zcela jistě nejkrásnější. Nepotopitelná loď! Tak ji lidé nazývali. A opravdu se zdálo, že tak dobře zkonstruovaná a luxusní loď by mohla být nesmrtelná.

Během první plavby *Titaniku* budou na palubě někteří z nejbohatších a nejznámějších lidí. Například John Jacob Astor IV a Isidor Straus, majitel obchodní sítě Macy's, a jeho žena Ida. Dokonce i šéfkonstruktor lodi Thomas Andrews a předseda společnosti White Star Line, J. Bruce Ismay, budou na palubě, aby dohlédli na to, že vše půjde hladce, a aby popřípadě zaznamenali, co je potřeba zlepšit. Clara si nedokázala představit, že by něco potřebovalo zlepšovat. *Titanic* byl bezchybný (až na ten napůl sněžený sendvič, který našla v tureckých

lázních, když doprovázela kapitána při inspekci, ale ten už bude touhle dobou dávno pryč).

Podívala se na kapitána, a když se na ni usmál, cítila, jak v ní narůstá pýcha. Šli po nástupním můstku a několikrát je zastavili cestující z první třídy, kteří se chtěli s kapitánem pozdravit a potřást mu rukou. Clara se držela o kus dál, protože pasažéři chtěli mluvit se slavným kapitánem Edwardem Johnem Smithem, a ne s jeho domácím mazlíčkem.

„Kapitáne Smithi!“ trylkovala pěkně oblečená žena a spěchala, aby mu mohla položit ruku na rameno. Mezitím si přehazovala z ruky do ruky miniaturního psa. „Jsem tak ráda, že vás zase vidím!“ rozplývala se. „Samozřejmě jsem si nemohla nechat ujít příležitost plout na *Titaniku*, když jsem zjistila, že budete kapitánem.“

Kapitán se usmál, zdvořile na ženu kývl hlavou a pak pokračoval k další osobě, která se dožadovala jeho pozornosti.

Důstojníci byli seřazení na můstku a čekali, až se kapitán nalodí. Clary si nevšíмали. Kapitán je pozdravil. Pouze jeden z mladých mužů, jehož Clara ještě nikdy předtím neviděla, pobaveně sledoval, jak kráčí za kapitánem, čenich a ocas zdvižené.

Trojice bronzových sirén zapískala a Clara opět pocítila, jak jí žaludek zavibroval vzrušením. Měla pocit, že je přesně na místě, kam patří. Že je doma.